אין פלאַנטער פון לעבן . . .

א העכסט שפּאַנענדער ראָמאַן פון דעם מצר־תרענעס אידישן לעבן אין אמעריקע

פון מ. ס.

(פארזעצונג)

זען מען גלייבט צופיל

גאנצע צוויי וואכן האט אנגעהאלטן דאס גליק ביי בען קריידער און זיין יונג ווייב. גאנצע צוויי וואכן האט די זון געשיינען איבער זייערע קעפּ, סיי ביימאנ און סיי ביינאכט. נאך קיינמאל פריער ניט געווען אזוי פארליבט אין איר מאן, ווי אין דעם איצטיקן מאמענט. זי האט זיך אים מחמת אויפגעהאנגען אויפן האלז, אזוי אז זי האט געלייבט אז זי וועט זיך נאך נישט אויפהערן פון אים...

זי האט זיך דערשראקן פאר דעם דאזיקן ווילדן געדאנק, אזוי ווי זי וואלט מורא געהאט, אז אומיצער וועט דערקאנען וואס זי טראכט אין דער דאזיקער מינוט.

בען איז געווען ביים סוף פון דער רייטער וואך נאך דער פאסירונג צווישן בען און לוסי. דאס איז געווען דער אנ־הויב פון דעם לעצטן קאפיטל פון זייער ראמאן, פון זייער צוזאמענלעבן. לוסי האט אנגעטונקטיוו געפילט צו וואס די איצטיקע באגעגענישן מיט ברויט'ען קאנען פירן, אבער זי האט אויסגעגיבן אויף א געוויסן פארד־קערט, זי האט אויף דעם סוף גע־ווארט מיט אומגעדולד. זי האט זיך אויסגעגיבן אז זי האט פון ליבע פון בען אין איר ארויס פון קאפּ.

בען האט פון זאך ניט גע־וואוסט. בען האט פון קיין זאך ניט געקלערט, אלץ האט אים געשיינען צו זיין אין דער בעסטער ארדענונג. די פארבאריטונגען פאר זיין נעקסטן קאנצערט זיינען געמאכט געווארן ווי עס הארף צו זיין. זיין פראקטיצירן אין אים אליין געפעלן, און אפילו די געשיכטע וואס זיין מוטער האט אים בעהאט אנצוזאגן, וועגן אר פלאן חתו־נה צו האבן, האט אים מער ניט גע־באדערט. זיינע אייגענע אינטערעסן זיינען אים געלעגן נענטער צום האר־צען ווי זיין מאמעס. ער האט איר גע־געענטפערט מיט א קורצן ברייוו, אז אלץ אין דער בעסטן סדר. אז גוט, און ער האט איר געוואוסן.

אזוי האט זיך די צייט געצויגן וואר־טן נאכאנאנד, ביז איינמאל, אין א נאכמיטאג, האט בען געקראגן אן אי־מי־ענעוויינלאך ווייכטיגן טעלעפאָנ־קאל פון א גרויסער פערזענלאכקייט אין שטאט.

דאס איז געווען אין דער צייט ווען זיי האבן זיך געהאט אנגעטאן אר־נט־ראזיין אין רעסטאראן פון האטעל, ווי זיי פלעגן האט בסדר טאן. בען האט אמעדערקט, אז לוסי איז געווען נערוועז און שלעכט געשטימט. ער האט זי געגעערטלט און נעקושט אין נאכ־אאנד געפרעגט וואס מיט איר אין גע־וואר־ן. לוסי האט קאלט געגעבענערט אויף זיינע קושן, האט זיך בסדר באר־פרייט פון זיינע אומארמונגען און האט זיך אנטשולדיקט מיט דעם, וואס די לעצטע צייט ליידעט זי פון אפטן קאפּ־וויי־טאג. בען האט זי באדויערט. זי באדויערט. זי האט טאקע אויסגעקוקט בלאס די לעצטע צייט. אזוי ווי זי וואלט ניט געשלאפן דורך די נעכט.

דאמאלט האט דער טעלעפאָן גע־קלינגען. לוסי האט זיך נעהוועט צו צאפּל געטאן מיט דער האנט ביים הארץ, אזוי ווי זי וואלט זיך פאר עפּעס דערשראקן, אדער אזוי ווי דער טעלע־פאָן קלינג וואלט געהאט פאר איר א באזונדער באדייטונג. אויך דאס האט בען ניט באמערקט. ער האט געגומען דעם טעלעפאָן און די הענט און האט געענטפערט מיט א געוויינלאכן "הע־לאָ".

לוסי איז געווען אין אנדערן ציטער. זי איז די גאנצע צייט געשטאנען מיט דער האנט ביים הארצן און האט אומ־רואיג זיך צוגעהערט צום שטופּ אויפן טעלעפאָן. בען האט געענטפערט מיט א לעבעדיקן, מונטערן קול. ער איז, ווייזט אויס, געווען שטארק צופרידן פון דעם וואס מען האט אים הארט געזאגט, און ווען ער האט אויפגעהאנגען דעם טע־לעפאָן, איז ער א גליקלאכער אריינ־עלאפן אין צווייטן צימער און האט א כאפּ געטאן לוסין אין זיינע הענט.

— ליזינקע, מיין גאלד, — האט ער געפלייצט מיט ניקאכע בייד, — איך האב גוטע נייעס פאר דיר.

זי האט אויף אים א קוק געטאן מיט א פינקלענדיקן בליק פון אירע אויגן, אזוי ווי זי וואלט געזאגט נייערליך צו הערן וואס פאר א נייע גליקן ער האט אויף צו דערציילן.

— די ווייסט ווער עס האט צו מיר אצינד געערדט? — האט ער געזאגט.

— פון וואנען זאל איך וויסן, — האט לוסי איבערגערעדט מיט א שמייר בעל.

— דאס איז געווען — האט בען געזאגט, — פון דער באריטמער קאנ־צערט ביירא, וואן־לעטיען. די ווייסט וואס פאר א גרויסע ביירא דאס איז?

— אוואדע ווייס איך, — האט לוס־סי געענטפערט — איך וואס ווייל מען פון דיר?

— עס האנדלט זיך, — האט בען געזאגט, — ווען א קאנצערט טוט אין אייראָפּע.

— אין אייראָפּע? — האט לוסי אויסגערופן מיט א געמאכטער איבער־ראשונג אין איר קול.

— יא, אייראָפּע! — האט בען אויסגערופן, שטראלנדיק פון גליק, — שטעל זיך פאר, לוסינקע, קאנצערטן אין די גרעסטע שטעט פון אייראָפּע. דו און איך! מיר ביידע!... א וועלט וועלן מיר אויסזעען!...

א גליקלאכער און א צעשטרייטער האט ער געגומען זוכן זיין הענט און זיין מאנטל:

(ווייטערעס קומט)

ווערט געשאסן מיט זיין איינגעגעס ביקס

פארט־ארטור, אנט. אקט. 14. — אנבוינגנדיק זיך צו פארבינדן זיין שוה, איז ווילהאם ב. מאלקאלם, 24 יאר אלט געשאסן געווארן פון זיין איינגעגעס ביקס וואס ער האט געהאלטן אין די הענט, אריינגייענדיק. אויף א געוויס אויף האוז.

די קוילן פונט 22. קאליבר ביקס איז אים אריין אין בויך און איז ארויס פון רוקן. זיין לאנג איז א קריטישע.

קינד וואס זוכט ביי דער מאמען שוץ קען שלעכטע מענשן. און לוסי האט אים באדויערט.

אזוי ווי אין א חלום, אזוי האבן זיי געלעבט אין די דאזיקע צוויי וואכן צייט. בען האט געטראכט, אז דאס איז זיין צווייטער. און אפשר טאקע דער אמת'ער. "האני מון", אבער ער האט מורא געהאט דאס ארויסצוזאגן אין דער הויך. ער האט זיך געשראָגן אז לוסי ליבט. די ערגערנישן פון שלעכ־טע קריטיקן זיינען ערגעדזוואי פאר־שוואונדן געווארן. און די זאדג פארן דערפאלג פון וויימערדיקע קאנצערטן האט מער ניט עקזיסטירט. וואס דאדר א מעגיש דען מער גליק, ווי א מעגיש קאן אין זיך אריינגעמען.

לוסי האט אויך געשיינען צו זיין גליקלאך. ניט. וויניקער פון איר מאן; זי האט געשטראלט פון גליק אז די ליבע האט אריינגעקוקט פון אירע אויגן. ווי א שמעטערלינג האט זי ארומגעשוועבט איבער צירלאכן אפארטמענט. אלע מאל איז א ווידע־נער קומאנע מיט ברייטע, געלאזטע ארבל, אזוי ווי די פליגל פון א מלאך אלע מאל האט איר צארטע, זינגענדיקע פיגור גערייצט דעם מאן, און אלע צווייטע מינוט האט ער זי א כאפּ געטאן אין זיינע ארעמס און געקוקט אין איר פון אין אייגענע אויגן.

בען איז נאך געשלאפן. ער איז גע־לעגן מיטן קאפּ איינגעשלויפן אין איר ברוסט און האט זי געהאלטן פעסט אין ארומגענומען מיט ביידע הענט, אזוי ווי ער וואלט מורא געהאט, אז אימי־צער וועט זי דורך דער נאכט אוועקגע־מען פון אים. לוסי האט א קוק גע־טאן אויף זיין שוה. אנדער מעגש, חוץ איר בעג'ען, ניט געזעען. דורך דער נאנצער צייט האט זי קיין איינ־מאל ניט געענטפערט בראוט'ען אויף זיינע געלעפאן קאלס. און האט קיין איינמאל אים ניט געגעבן די געלעגנ־הייט זי צו זעען. פאר די גאנצע צוויי וואכן צייט איז זי געווען בלויז זיינע, בעג'ס און קיין אנדערער האט פאר איר ניט עקזיסטירט.

און לוסי, וועלכע האט קיינמאל ניט ליב געהאט א סך צו טראכטן, האט אין די דאזיקע צוויי וואכן צייט נאך וויניקער געטראכט. לוסי, וועלכע האט קיינמאל ניט געהאנדלט לויט דער אויסרעכענונג פון איר געדאנק, נאר לויט דעם אימפּולס פון אירע געפיל, האט אין די דאזיקע צוויי וואכן צייט נאך וויניקער געטראכט, נאך ווייניר קער גערעגקט. און האט זיך בלויז נאכגעגעבן דער גלוסטונג פון איר הארץ. און אפשר איז זי אין די דאזיקע וואכן צייט טאקע אויף אן אמת געווען פארליבט. און איר מאן, אפשר האט זי געמיינט, אז דאס דאזיקע איז דאס גאנצע לעבן.

לוסי האט ניט געטראכט. לוסי האט ניט געקלערט. זי האט דאס געמאנצט. כל זמן די פיס האבן זיך געבעגן צום מאנצן. זי האט געזונגען, כל זמן דאס געזאנג האט טויך ביי איר געריסן פון שוואונדן געווארן. און די זאדג פארן געריידיקן, אזוי ווי א כלי פון ווערד־כער מען האט דעם גאנצן זיין אויס־געשעפט.

זי איז געלעגן א בלאסע אין בעגס און האט מיט גרויסע אונגן געקוקט ארום זיך